

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 r. w sprawie z powództwa F. Ż. przeciwko P. D. o zapłatę kwoty 1318 złotych, Sąd Rejonowy w Kutnie oddalił powództwo uznając, że powód nie udowodnił jego zasadności.

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając wyrok w całości i zarzucając błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na przyjęciu, że pozwany zapłacił powodowi dochodzona kwotę, a powód nie wykazał zasadności i wysokości roszczenia, w szczególności pominięcia faktu, że powód dokładnie wskazał jakiej kwoty, w jakiej wysokości i z jakiego tytułu domaga się oraz wykazał, że pozwany nie zapłacił w całości ani w części. Skarżący zarzucił również naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów polegające na wybiórczej ocenie materiału dowodowego przedstawionego przez powoda oraz dokonaniu ustaleń stanu faktycznego pozostających w sprzeczności z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego poprzez nieuwzględnienie, że pozwany uznał powództwo co do zasady jak i co do wysokości, a powód wykazał zasadność i wysokość swojego roszczenia.

W związku z tym skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 1318 złotych oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Zarzuty apelacji koncentrują się wokół stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powód nie wykazał zasadność powództwa tak co do zasady, jak i co do wysokości. Przedstawione przez powoda wyliczenie dotyczące godzin pracy i wypłaconych zaliczek nie może stanowić dowodu w sprawie wobec zeznań zarówno powoda, jak i zgłoszonych przez niego świadków, wedle których zaliczki na poczet wynagrodzenia były wypłacane przez pozwanego i przez inwestora, a zatem trudno ustalić jaka w istocie część należnego powodowi wynagrodzenia została wypłacona, a jaka nie. Przynajmniej w

o braku zaległości w wypłacie wynagrodzenia świadczy podpisane przez powoda oświadczenie z dnia 28 stycznia 2014 r., z którego wynika, że rozliczenia z firmą pozwanego za rok 2013 zostały uregulowane i od którego skutków powód nie uchylił się.

Pozwany wśród zarzutów naruszenia prawa procesowego zakwestionował dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego. Zarzuty apelacji w tej części, zmierzające do wykazania naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. należało uznać za niezasadne. Generalnie zarzuty w tym zakresie sprowadzają się do forsowania własnej, korzystnej dla apelującego, oceny stanu faktycznego. W myśl zaś powołanego przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji,

czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki

w wiazaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującej w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna

z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Jeśli idzie o zarzut apelacji dotyczący uznania roszczenia przez pozwanego, to należy stwierdzić, że w toku niniejszego procesu pozwany konsekwentnie nie uznawał powództwa i wnosił o jego oddalenie twierdząc, że jest rozliczony z powodem. Na okoliczność uznania roszczenia w toku innego postępowania powód nie zgłosił żadnego dowodu, a zatem zarzut uznania roszczenia przez pozwanego jest całkowicie chybiony.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację.